

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΧΩ ΜΙΑΝ ΑΓΑΠΗ: ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ!

("Εν' ἄρθρῳ τῆς γοπευτικῆς «ἐντέττας» Μαίρης Καρλάυλ, γιὰ τὴν ὡμορφιά καὶ τὶς χαρὲς τῆς θαλάσσης)

—Ξέρετε τί εἶνε ἡ «Χρυσὴ Ἀγκυρα»; Ἐκεῖ μοῦ φανεται ὅτι πῆγε ἡ Μαίρη.

Ὁ μανάτζερ μου ἀνοίξει τὸν τουριστικὸ ὁδηγὸ τοῦ κ' ἔβαξε νὰ βρῆ τὴν «Χρυσὴ Ἀγκυρα» στ' ἀξιοθέατα τοῦ Ἁγίου Φραγκί-
σκου. Οἱ ἄλλοι ζήτησαν πληροφορίες ἀπὸ τοὺς «λίφ» τοῦ ξενοδο-
χείου. Μὰ ποῖος παρακαλοῦμαι ποιοῦσε νὰ ξέρη τὴν «Χρυσὴ Ἀγκυ-
ρα»;... Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ καταφύγῃ στὴ σοφία ἐνός
πόλιου. Κι' ὁ ἀστυνομικός, μὲ μεγάλῃ προθυμίᾳ βρήκε στὸν
ὁδηγὸ ἄχι μὴ ἀλλὰ δέκα «Χρυσὲς Ἀγκυρὲς! Καὶ οἱ φίλοι μου
χρησίσθηκε νὰ ψάξουν ὅλες τὶς ναυτικὲς ταβέρνες τοῦ λιμανιοῦ
γιὰ νὰ μ' ἀνακαλύψουν πράγματι, σὲ μιά ἀπ' αὐτὲς νὰ πῶν λα-
θραῖο κονιάκ καὶ νὰ συζητήσῃ μὲ τοὺς λοστρόμους καὶ τοὺς ναύ-
τες τοῦ προσκόλασα, φυσικά, στὸ τραπέζι μου καὶ τοὺς κέρα-
σα ἀπὸ ἕνα «θρίο». Τ' εἶνε τὸ «θρίο»; Τὸ ποτὸν-βαρομετρο
τῶν ναυτικῶν! Μ' αὐτὸ καταλαβαίνουν ἂν ἕνας ἄνθρωπος κάνει
τὸν δὴν ἀέρα τῆς θάλασσης. Ὅταν κυλιθῆι κάτω ἀπὸ τὸν «τρα-
πέζι» μ' ἕνα καὶ μόνον «θρίο», καλὰ θὰ κάνει ν' ἀφήσῃ τὰ σχοινιά,
τὸ τιμὸν καὶ τὴν βαρβαμάνια καὶ νὰ πῶν τὸν κοντυλοφόρο! Δὲν
κάνει γιὰ ναυτικός. Ὁ ἄνθρωπος τῆς θαλάσσης πρέπει νὰ
ξέρη νὰ πῖνῃ, νὰ ξέρη νὰ θρῖζῃ καὶ νὰ ξέρη νὰ κοροιδεῖ τὶς
γυναῖκες. Ἐγὼ θέθαινα ὅσο γιὰ τὸ τελευταῖο ξέρω νὰ κοροιδεῖω.
τοὺς ἄνδρες! Κι' ἐπειδὴ ὅλοι οἱ φίλοι μου ἦσαν «καλαμαράδες»

δὲν ἀργήσαν νὰ μεθῶ
δὲν, νὰ μὲ δοῦν διπλῆ
καὶ νὰ τοὺς πῶσῃ φουρ-
τοῦνα! Τοὺς ἔβαλα λοι-
πὸν σ' ἕν' αὐτοκίνητο καὶ
τοὺς ἔστειλα... συστημέ-
νους στὸ ξενοδοχεῖο. Κι'
ἔτσι ἔμεινα πάλι στὴ
«Χρυσὴ Ἀγκυρα» μὲ
τοὺς ἀγαπημένους μου
ναυτικούς πού ξέρου-
νὰ μοῦ διηγούνται πᾶν-
τα ὡμορφες ἱστορίες.

Καὶ τώρα θέθαινα θὰ
σκέφτεσθε ὅτι ἀγαπῶ τὴ
θάλασσα μόνον καὶ μόνον
γιὰ τὶς ἱστορίες τῆς καὶ
τὶς θρῖσις τῆς. Ὅχι, ἀ-
γαπητοὶ μου θαυμαστά.
Πρέπει νὰ κάνετῃ συν-
τροφιά μὲ ναυτικούς, νὰ
ταξιδεύεσθε μαζί τους,
νὰ γλεντήσετε, γιὰ νὰ
μυρῶσετε νὰ καταλάθε-
τε τὴ θάλασσα. Ἡ ζωὴ
τῶν ναυτικῶν ἔχει τὶς
πιὸ ὡμορφες χαρὲς καὶ
τὶς καλύτερες περιπέτει-
ες. Ἐχετε δὴ ποτὲ τὸ
μαγευτικὸ θέαμα τῶν ἄ-
στρων πού καθερφίζον-
ται στὴν ἐπιφάνεια τῆς
θάλασσης; Ἐχετε ταξι-
δέψῃ νύχτα χωρὶς φεγγά-
ρι στ' ἀνοιχτά, μὲ μόν-
η συντροφιά τὸ μακρυ-
νὸ φῶς ἐνός ἀναλάμπον-
τος φάρου; Ἐχετε χαρ-
τὴ τῆς συγκινητικῆς στυ-
μῆ ἐνός τρυφεροῦ ἀπο-
χωρισμοῦ κι' ἔχετε δὴ
ἕνα λευκὸ μαγιόκι νὰ
σὰς ἀποχαϊρετᾷ, ἐνὸς

πλοίου σὰς φεύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ λιμάνι; Ἄν ἔχετε ἀπολαύσει
αὐτὲς τὶς ὡμορφίες, τότε μόνον θὰ μὲ νοιώθατε.

Κάθε καλοκαίρι φεύγω ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀντζέλες γιὰ ἕνα μα-
κρὸν ταξεῖδι. Ἡ θαλαμηγὸς μου φημίζεται γιὰ τὴν ταχύτητα
τῆς καὶ τ' ὡμορφὸ «καρὶ» τῆς. Γι' αὐτὸ τῆς ἔχω δώσει καὶ τὸ
ὄνομα «Ἀτρόμητος». Ὅπως ἐγὼ, ἔτσι κι' ἐκείνη δὲν φοβάται
τὶς τρικυμίες, τοὺς τυφῶνες καὶ τὰ τεράστια κύματα. Παίξει
μαζὺ τους, ξεγλυστραίει σὰν φεῖδι ἀπὸ τὸν κίνδυνον κι' ἔρχεται
νὰ «εκουρασθῆι» στὸ νέο λιμάνι πού τὴν ἀδήγησε ὁ πόθος τοῦ
ταξιδιοῦ μου. Μιά φορὰ ἔκανα τὴν ἀνοησία νὰ προσκαλέσω
καὶ μερικοὺς φίλους μου γιὰ τὰ νησιά τῶν Χαβάι. Κόντεψαν νὰ
μὲ κάνουν νὰ πλῆξω. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ θράδου χόρτασεν καὶ
ἔπιψαν. Ποτὲ δὲν τοὺς εἶδα νὰ μείνουν ἀργὰ τὴ νύχτα στὴ γέφυ-
ρα γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ φεγγάρι ἢ νὰ χαροῦν τὸν ἄριστό ἀέ-
ρα τῆς θάλασσης καὶ τ' ἀρώματα. Τρύπωναν στὶς γωνιὲς τῆς
θαλαμηγῆς μὲ τὴν τρυφερὴ συντροφιά τους καὶ λέγαν ἀνόητα
ἐρωτικά λόγια καὶ ψευτιὲς ὅπως ὅλοι οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρω-
ποι, μέχρι πού νὰ καταλήξουν στὸ σκοπὸ τους. Ἐπειτα πῆγαν
νὰ κοιμηθῶν, θέθαισι ὅτι ἔγινον χαρὴ τὴν γοπετῖα τοῦ σκο-
ποῦ καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ ἔρωτα. Πόσο τὸνς λυπόμουν! Κι' ἔ-
τσι ἀρτίσθηκα νὰ μὴν ζαυατῶω μαζὺ μου κανένα φίλον μου
Μ' ἀρκοῦσε ἡ συντροφιά τῶν ναυτικῶν.

Ὅταν θρῖσκουμαι πάνω στὴ θαλαμηγὸν μου γίνουμαι ἄλλος
ἄνθρωπος. Ξεχνῶ τὴ δουλειὰ τῶν «στούτιο», τοὺς θαυμαστάς
μου καὶ τὶς ἱστορίες πού μοῦ δημιουργοῦν οἱ διαφημισατὰ τῆς
ἔταιρείας μου. Ντυμένη μ' ἕν' ἀπλό φόρεμα καπετανίσσας, γιὰ
τί πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐγὼ διπλώμα πλοιάργου, παρακολουθῶ
τὴν πορεία τῆς θαλαμηγῆς μου πάνω τὸν χάρτη, κανονίζω τὴν
ταχύτητα τῆς καὶ τραγουδοῦ ναυτικὰ τραγούδια μὲ τὴν συνοπ-
φία τῆς ὀρχήστρας τῆς «Ἀτρόμητος». Ὅταν κουρασθῶ, παρα-
δίω τὴν κυβερνήτη τῆς θαλαμηγῆς μου στὸν πλοίαρχὸ τῆς κι'
ἐγὼ ἐπαίλνω σὲ μιά μπράντα γιὰ νὰ κοιμηθῶ. Τότε παίζει κά-
θε θέρμους τὸ πλοῖο. Οἱ αὐτὲς μ' ἀγαποῦν τόσο πολὺ, ὥστε
περπατοῦν στὰ νύχια τῶν ποδῶν τους γιὰ νὰ μὴ μὲ ζυμῆσουν.
Κι' ἐγὼ πού καταλαβαίνω αὐτὴ τὴν ἀφοσίωσίν τους, κἄνω ὅτι
μπορῶ γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω. Παίζω μαζὺ τους χαριὰ, κα-
πιζῶ τὸν καπνὸ πού μοῦ προσφέρουν κι' ἀκούω τὶς σκανδαλι-
στικὰς ἱστορίες τους χωρὶς
νὰ κοκκίσω!

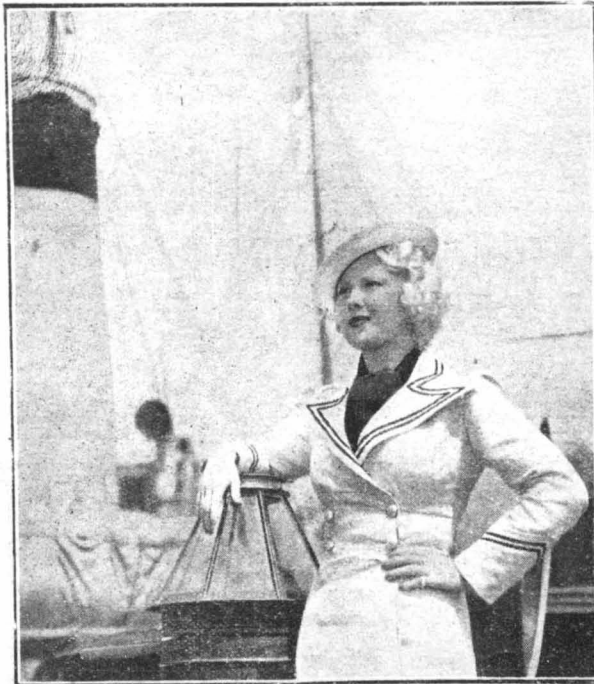
Μιά φορὰ ὁ λοστρόμους
τοῦ πλοίου μοῦ διηγήθηκε,
ὅτι εἶχε σὲ κάθε λιμάνι κι'
ἀπὸ μιά νόμιμη γυναῖκα.
Καὶ κάθε φορὰ πού τὸ
πλοῖο ἔκανε σκάλα σὲ λιμ-
άνι περνοῦσε λίγες μέρες μέ-
λιτος μαζὺ τους καὶ ξανάρ-
χιζε πάλι τὴν περιπετειώδη
ζωὴ του.

—Καὶ γιὰτί ἔκανες αὐτὴ
τὴν παλαιανθρωπιά; τὸν ρώ-
τησα.

—Γιὰτί, μ' ἀπάντησε, εἶχα
βαρεθῆ νὰ ζωγραφίζω γορ-
γόνες καὶ ματωμένους καρδι-
ές στὸ δέρμα μου, γιὰ νὰ
ἔχω μιά ἀνάμνησι ἀπὸ κάθε
ἔφημερο ἔρωτά μου.

Ἡ λογικὴ του μ' ἔκανε νὰ
γελάσω. Τὸ πιὸ ἀνήθικο
πράγμα τὸ θεωροῦσε γιὰ
καλὸ καὶ ἅγιον, ἀφοῦ δὲν
μποροῦσε νὰ βρῆ ἄλλη λύ-
σι.

Ξέρω νὰ φτιάχνω ὄλους
τοὺς ναυτικούς κόμπους ν'
ἀνεβαίνω μ' εὐκηνῆσια στὶς
σχοινιένιες σκάλες τῶν κα-
ταρτιῶν καὶ νὰ ξεδιπλώνω
τὶς «ράντες», τὰ μεγάλων
πανιά, σὰν τὸν καλύτερο ἀρ-
μενιστὴ. Ξέρω ἀκόμη καὶ ὁ-
λα τὰ λιμάνια τοῦ Εἰρημι-
κο, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκί-
σκο ὡς τὸ Σίδνεϋ καὶ τὶς
Φιλιππίνες. Τέσσερα χρόνια
συνεχῶς ταξιδεῖω κάθε κα-
λοκαίρι κι' ὅταν γυρίζω στὸ
Λὸς Ἀντζέλες, οἱ φίλοι μου
τρομάζουν νὰ μ' ἀναγνωρί-

Ἡ Μαίρη Καρλάυλ πάνω στὴ θαλαμηγὸ τῆς

σων. "Έχω μαυρίσει κι' έχω ψηθή από την άλμη της θάλασσας. Έχασε θέβαινα στα διάφορα ταξείδια μου ένα πλήθος περιπέτειες, με τις οποίες θα μπορούσε να γραφή ένα πολύ ώμορφο βιβλίο. Μιά απ' αυτές είναι κι' η ιστορία που μου συνέβη το περασμένο καλοκαίρι ενώ ταξείδευα προς το "Αουλανθ της Νέας Ζηλανδίας. "Έξι μέρες μετά την αναχώρησή μου κι' ακριβώς όταν θρισκόμαστε κοντά στη Χουλουλου, ο ναύτης που έρευνησε από την κόφα του καταρτίου της θάλασσας, μές ειδοποίησε ότι δεξιά από την πρόρα μας, αλλά σ' άρκητη απόσταση, έβλεπε καθαρά τὰ συντρίμια ενός ναυαγίου. Είχαμε υποχρέωση λοιπόν να πλησιάσουμε και να προσπαθήσουμε να εξακριβώσουμε ποιό ήταν αυτό το καράκι κι' αν ζούσε ακόμη κανένας ναυαγός. "Έτσι αλλάξαμε πορεία και φτάσαμε κοντά στον τόπο του ναυαγίου. Τότε αντιληφθήκαμε ότι σ' ένα χοντρό δοκάρι ήταν δεμένος ένας άνθρωπος. Σταματήσαμε άμέσως τις μηχανές, κατεβάσαμε μία θάρκα, τον λώσαμε από το χοντρό ξύλο και τον μεταφέραμε άναίσθητο στο κατάστρωμα. "Ήταν ένας ώμορφος νέος μ' αθλητικό σώμα. Μά φαινόταν τελείως εξαντλημένος από την πάλη του με τὰ κύματα. "Ο γιατρός της θαλαμηγού έσπευσε θέβαινα να τον κάνει να συνέλθει. "Ο ναυαγός έκλαιγε και γελούσε και τέλος έχασε πάλι τις αισθήσεις του. —Πρέπει να τον μεταφέρουμε στο νοσοκομείο, μου είπε. —"Ο γιατρός. "Αλλά μου φαίνεται ότι δεν θα μπορέσει να συνέλθει από την εξάντλησή του.

Μά εγώ ήμουν θέβαινη, ότι η περιποίησή μου θα τον έκαναν καλά. "Εγκατέλειψα την κυβέρνησή της θαλαμηγού μου, φόρεσα τη λευκή μπλούζα της νοσοκόμου κι' έκοιμι μέρες δεν έβρυγα ούτε στιγμή από το προσκέφαλό του. Και το σώμα έβγινε. "Ο "ναυαγός μου ανέκτησε τις δυνάμεις του και σηκώθηκε από το κρεβάτι. "Ήταν ο τρίτος πλοίαρχος του "Αμερικανικού φορτηγού "Μαχάταμ. Τόση δέ ήταν η συμπάθειά μου προς τον νεαρό αυτόν πλοίαρχο, ώστε δέχτηκα να διακόψω το ταξείδι μου και να τον οδηγήσω στον "Άγιο Φραγκίσκο. "Ο ναυαγός μου, αν κι' ήταν τρελήτα έρωτευμένος μαζί μου, δεν μου έκανε ποτέ λόγο για τον έρωτά του. Δεν ήθελε να με προσβάλει. "Αρκέσθηκε να μου φιλήσει με τρυφερότητα τὰ χέρια της ώρα του άποχωρισμού μας. Κι' άς τώρα δεν με ξέχασε. Κάθε τόσο μου στέλνει ένα σοβαρό γράμμα γεμάτο σεβασμό, το οποίο δημολογώ δι διαβάζω πάντα με μεγάλη χαρά. "Αν δεν ήταν ναυτικός, ίσως θα τον παντρευόμουν. "Αλλά όπως σάς είπα, οι ναυτικοί έχουν σε κάθε λιμάνι κι' από έναν «μεγάλο» έρωτα. Γι' αυτό φοβόμαι να διαλύσω αυτό τ' ώμορφο δεινρό μου. Νά γιατί άγαπάω με πάθος τη θάλασσα και τὰ ταξείδια. Γιατί μου χαρίζουν πάντα δραματικές κι' άξέχαστες συγκινήσεις.

ΜΑΙΡΗ ΚΑΡΛΑΨΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΡΕΥΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Διό "Αμερικανοί μηχανικοί κατάρθωσαν να μεταβάλλουν τις ήλιακές ακτίνες σε ηλεκτρική ενέργεια. Με την σκευή την όποιαν έπενοήσαν και την όποια είχαν τοποθετήσει άπέναντι του ήλιου, κατάρθωσαν ν' ανάβουν ένα αρκετά μεγάλο ηλεκτρικό λαμπτήρα και να κινήσουν ένα μικρό μοτέρ, κατά το 1)3 μεγαλιέτρο από τὰ μοτέρ των ηλεκτρικών ώρολογίων. "Η σκευή που μεταβάλλει το ήλιακό φώς σε ηλεκτρική ενέργεια συνίσταται από τέσσερες σιδηρούς δίσκους σκεπασμένους με έλαστρο στρώμα του χημικού στοιχείου «οελήνου», πάνω απ' το όποιο έχει στρωθή λεπτό στρώμα λευκοχρυσού. "Απλή έκθεσι της σκευής στον ήλιο, παράγει ηλεκτρικό ρεύμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

"Ο εκδότης μιας λαϊκής έφημερίδας του Σικάγου είχε δημοσιεύσει ένα λιβέλλο εναντίον των μελών του Δημοτικού Συμβουλίου, με τον έξηχα χαρακτηριστικό τίτλο:

«Τα μισά μέλη η του Δημοτικού Συμβουλίου είναι άπατεώνες.»

Κατά τη διάρκεια όμως της εκτυπώσεως του φύλου, ό έν λόγω εκδότης άπειλήθηκε τηλεφωνικά από τους θιγομένους συμβούλους. Γι' ν' άποφύγη, λοιπόν, ένδεχομένη μήνυσι τους, διόρθωσε ως εξής τον τίτλο στην δεύτερα έκδοσι:

«Τα μισά μέλη η του Δημοτικού Συμβουλίου...δέν είναι άπατεώνες!»

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στο Κεντάου των "Ηνωμένων Πολιτειών έπιδεσαν έσχάτως η ελαίδη Γουάιντ. "Η λαίδη αυτή είχε γεννήσει κατά το διάστημα της σύνοτης ζωής της 870...αγά! "Ήταν δηλαδή μία ώμορφατή κόττα, που άνιξε σ' ένα εκλεκτό πτηνοτροφείο της πόλεως, ό δέ κριθιός αυτός τών αλίων θεωρείται σπανώτατος από τους ειδωκούς.

Κατά το άληθινά περιεργό συμβαίνει με τους κροκοδείλους. Οι μέν νεαροί είναι δελοτάτοι πρό του ανθρώπου, ενώ οι γεροκροκοδείλοι είναι θαρράλοοι κ' έπιθετικοί! Γιατί; Έδκολο να εξηγηθή: Οι μέν νέοοι ίδνε ενήνιοι, κινυρούν έτσι να τρεφονται με ψαρια, και φυσικά άποφύγουν τους ανθρώπους. Ένώ οι γεροί, έπειδή δέν μπορούν να κινηγησούν, μένουν άναγκαστικά στις όχθες κ' εκεί παραμονεύουν την έμμενο, μάς άσπασήλωποτε λείας, είτε άνθρωπος είναι αυτή, είτε άλλο ζώο ή μεγάλο ψάσι... Σημειώστε έπίσης, ότι είναι ήλιθώτατα όντα τα προεργά αυτά σαρκοεδη: Σχεδόν πάντοτε πέφτουν στις παγίδες, τις οποίες τους στήνουν οι θάλαγγες.

Κατά των Μεσαιώνων, το γονάτιμο και με τὰ δύο πόδια ήταν άμμερομένο άποκλειστικά στη λατρεία του Θεού. Γι' αυτό οι ευταγία γονάτιζαν μπρός στον βασιλέα — ή στις βασίλισσες της καρδιάς των! — μονάχα άπάνω στο ένα γόνατο.

Στην Κεντρώα "Αφρική ήρίστατα ακόμη το κάμμο της χήρας άπάνω στην πυρά, που και οι το πτώμα του σιζήγος της. Κι' ό λόγος του έθιμου αυτού είναι άποκλειστικά ό εξής: Πρέπει ό μακαρίτης νάχη και μία άρωσομένη ψυχή μαζί του, για να τον περιποιηται μόλις φτάσει κοιρασμένος στον άλλο κόσμο! Στις "Ινδίες όμως έχει καταργηθή πάλι αυτό το πρακτικώτατο για τους μακαρίτες έθιμο!

Οι φανατικοί Μουσουλμάνοι των "Ινδιών αρχίζουν πάντα το γύμα τους με ένα παλιολατινικό φαγητό και το τελειώνουν με λίγο ζάδι, τουρσί κλπ.

"Ένας σοφός, ό δόκτωρ Καρέλ, κατάρθωσεν άλλοτε να διατηρήσει επί δεκα άόόκληρα χρόνια έναν άνθρωπο ενάεργο εν λειτουργία. "Αλλά κι' ό "Άγγλος γεροφίλος Λαίην διαβάνει ότι όταν πεθαίνουν στο μέλλον οι μεγάλοι άνδρες, το ύπεροχο μισό τους θα μεταμορφοεχηται στο κρανίο ενός άλλου ανθρώπου, για να μη χάνεται έτσι ποτέ ή μεγαλωμία!

Από παλιούς πατριώτες της Αιγύπτου πληροφοροομαι ότι ήταν γνωστή εκεί ή μάχη πρό του χιλιόων έτών. Κι' όζ μόνο γινόνταν άρκετη κατανάλωσις, αλλά έθωροετο κούλας ός είδος πάλαιτιέας και την κροκοδολοφισαν τσουχιρά!

Μή βάζετε χρώματα σε άπλις έπιστολές, κρυφά. Προτιμάτε να τα σπώνετε στον παροσλήτη τους με έπιταγές. "Από μία έπίσημη στατιστική των "Άγγλικών Ταχυδρομείων, πληροφοροοίμεθα ότι κατά το παρήμερον έτος: έλάλησαν — από άπλά γράμματα — ποσά συνολικής αξίας έξοκισίων πεοίπου χιλιόων λιρών!

Κατά τη γνώμη διασημού Γερμανού παθολόγου, οι διδάσκαλοι, οι θιασηγοοί και οι ήθλοποι πλεονεκτούν σε πολλά σημεία από τ' άλλα, άπέναντι των άλλων επαγγέλματων. Κι' ό λόγος είναι ότι το έπάγγελμά τους τους ύποχθώνει να μάδιν δυνατά επί άρκετές ώρες, πρόμα το όποιο συντελεί στην τόνωσι του οργανισμού από πολλές άπόψεις.

Στην Κορέα, ό μνηστήρ είναι ύποχρομενός να δουλέψη στο σπίτι των μελλοντων κερειών του επί άρκετους μήνες. Κι' όταν έκκεται μένον ενταχισμένο από τους τρόπους του κ' απ' τη δουλειά του, τότε μόνον δίνουν την τελική συγκατάθεσι τους για την τέλεσα του γάμου.

Σε πολλές άρχαίες "Ελληνικές πόλεις ύπαρχε ό εξής νόμος: "Όταν ένας σίγγος χώριζε τη γυναίκα του, είχε το δικαίωμα να έναστανγεινή. Μά τη διαφορά έμως ότι του άπαγορευόταν αίσθητός να πάσχη γυναίκα μεροότερη στην ήλικία από την πρώτη σίγγό του! Κι' έτσι τα διαζύγια δέν ήταν τόσο συχνά...

"Από τους άρχαίους συγγραφείς, τη ζάχαρι την αναφέρει πρώτος ό Πλλίνος, πρό...χιλίον άκατοσίων έτών! "Έλα, δηλαδή ότι στην "Αραβία και στις "Ινδίες ύπαρχε ένα περιεργό μέλι: μέσα σε καλάμια. Κι' έννοουσε το ζαχαροκάλαμο. Έπίσης ό Στράβων άναφέρει ότι ύπαρχε μία γλυκιστάτη ουσία, που μοιάζει με άλάτι, όταν είναι σε στερεή κατάσταση. Την βγάδουν όμως ρευστή από ένα είδος καλάμιων που ύπαρχε στην "Αραβία.